

Mor spørger, om jeg vil med hen til stenen. Men jeg vil ikke derhen.
Jeg vil ikke stå ved den kolde, grå sten med fars navn.

Jeg tænker på dengang i cykelkælderen, hvor jeg sad på en gammel kælk. Far og hans venner øvede til en koncert. Far spillede på sine små indiske trommer, og jeg fik lov til at rasle med et rasleæg. Instrumenterne lød som forskellige dyr, som talte til hinanden. En guitarkat sagde: bæv bæv, jeg er cool og lidt træt.

Et keyboardæsel svarede: dang-din-dah, vi går hen over marken, og solen er ved at stå op.

Og så sagde fars glade egerntrommer:
bum-diga-bum ching-ching, vi springer,
vi hopper, vi er glade.

Nogle gange blev alle lydene til ét dyr.
Far kaldte det, når de gik med vingerne
og tog hen til musikkens sted.

Er det dér, far er nu?

"Lilla Gumman," siger farfar, "det er jo mig, der er far til din far, så jeg forstår dig. Jeg er så ulykkelig, som man kan være. Men prøv at se, om du kan mærke ham. Han er derude et sted."

"Men hvor?" spørger jeg.

"Han er en sjæl nu," svarer farfar. "Sjæle er usynlige, men de elsker naturen, de kredser om træerne som hvepse om rådne æbler."

